

■ Nurəngiz Gün

23 fevral 2019

WWW.KASPI.AZ

Xocalı simfoniyası

Rekviyem

İlahi! Sən Onlara rahatlıq ver...

İlahi! Təskin et!..
Sən onlara səma nəğmələri göndər,
təsəlli səp...

Yox, Rüzgar! O cürə əsmə sən!
Torpaqda...
Torpağın altında
dipdiri ölülər var!
Diksine bilər Onlar...
Alt-üst etmə torpağı, ey Rüzgar,
Onlar onsuz da yazıq!
Tələf olubdur, Onlar!

Hə, Rüzgar... Bəli, Rüzgar!
Orda Ölülər yatır...
Orda Ölülər dip-diri! Oyaqdır, Ölülər...
Zikkələri, səsləri oyaqdır!
Əlavə zıncrov istəmir,
onların nə tənqizər qulaqları,
nə yorğun-arğın-üzgün
bədən hücrələrindən
üzülən zuzələr!
Yox, istəmir Onlar daha,
Dünyadan axan səsləri!!!
Onların sümük xatirəsində,
indi yalnız
diri-diri
torpağa əndərilmiş Böyük Hürkü,
şaşqın qışqırıqlarının yaddaşı yaşayır!
Bir də ki... “Lənət sənə Faşizm!”
“Lənət sənə...
lənət sənə!..” - hayqırıqları yaşayır!..

Hə, Rüzgar! İndi Onlar dərin uğultularda
Simvolik Marsilyoza viyılıtsı oxuyur...
Sivil dünya bir şey anlasın deyər!
Xor oxuyurlar Onlar

Vəhşət!!!
Dünya bir şey eşidə bilsin deyər!

Hə, Rüzgar! Mən, eşidə bilərəm!
Sən necə,
zor Rüzgar! Eşidə bilirsənmi,
Səslərin ən mükəmməli olan
Əsrin Simfoniyasını? - Ölülər himnini!
Onlar yerin mantiya qatından
Məkrin Oyun işinin
məcmusunu -
məşum nəğmələrinin
Odasını oxuyur...

Hə, Rüzgar! Al Onların Güclü Faciəsini,
qarışdır fırtınalı hirsinə, Səsləri...
apar ötür onlara da -
O tay, bu tay Okeanı zəbt edib oturmuş,
Zorunlara! Atları Əflatun Fironlara da!

Bəli, cahan!
O torpağın adı Məlul Xocalı!
Çəpəri qalın çəkilib...
Hə, Rüzgar, hərdən soruşuram Ondan xəyalən:
“-Xocam!.. Məğlubum!. Necəsən?
Yoxsa dağ çəkdi sinənə, tarixi dilənçi -
Bəd Qonşu? -
Drammatik “Yazıq Erməni” ilə
Məşhur Qırmızı Qospodin?” -
O! Qospodi! Nə nazik əndişədə olmuşdur
Köhnə Sovet humanisti? -
Moto-atıcı daşıyan
kütləvi qırğın maşını? -
“Möhtəşəm” bir Alay!!!

Ax, mənhus düşüncə!
Necə yəni, Allah yaradanı sən,
Bir gecədə yox edəsən?!
Əhsən, ey İnsan, əhsən,
Sən bu antik işinlə
Xirosima dəhşəti, Xatın faciəsini
Çox-çox arxada qoydun!

Bəs əsiri-yesirlər? Bir deyil, on deyil,
min-mindir, yüz mindir əsirlər!
Sarsılan, əzilən həyatlar -
yüz min, yüz min,
yüz min, yüz min...yüz mindir!

Ah, fırlanır bəbəkələr çuxurunda,
Çuxurundan indicə çıxacaqdır, bəbəkələr!
Çün, yaşamaq - ehtiyacdır!
Yaşamaq- su istəmək, çörək dadmaq,
Sevməkdir, sevilməkdir - yaşamaq!

O! Məryəm Anaaa! Müqəddəs!..
Mən səni çox sevirəm...
Bəlkə Sən cavab verəsən,
nədir bu? Nə demək “Xof və İnsan?” -
Hardan axır axı kilse zəngləri?
Zor edir, zorunluqla soxulur
müsəlman obasına.
Sizlərdə beləmi zorakıdır Kəlisə? -
Allahın müqəddəs evləri?..
Yəqin elə onunçun da özünü öz əlinizlə
mıxladınız çaharı-mıx gözəlim İsanı!
O! Mariya! Gözəl Ana! Belə isə,
faydasızdır sizlərdən etinə gözləmək,
ah, hava... sevens... müqəddəs!..

Ah! Boğulur, cocuqlar,
Yorulur torpağın altında
Cocuqlar!
Əlləri, qolları yorulur...
Heç bir şey anlamır, Cocuqlar!
Cocuqlar top-top oynamaq istəyir,
torpağın altında.

Cocuqlar bir təhər ovunar
havasız... nəşəsiz...
torpağın altında...
O! Məryəm!..
Ancaq ki, ana məməsi istəyir körpələr torpağın altında!
Heç bir şey anlamır inqalar!..
Inqalar ana döşü əvəzinə
İndicə torpağı əməcəklər!..

Ah!..
Səslərə ürpeşirəm,
Şum edilmiş insanların Kütləvi Qırğınına
darağ çəkə bilmirəm...
Bax, ona ağlayıram,
Məryəm Anaa!..
Axı Dünya özbaşına!
Axı Dünya çox məşğul!
Amma... hava istəyirmiş... uşaqlar,
Məryədim!.. O, Mariya!..
Allahın mələk qızı!..

Ah Rüzgar! Dostum ol!.. Bura bax...
Sən torpağı süpürüb ötəndə,
şayəd görə bilirsənmi hərdənbir
belibükük əkinçi-biçinçi kölgələri...
Öpə bilirsənmi sən arada,
boşuna yellənən sünbüllü zəmiləri?
Bəs
O Nəhəng Ananı-Ən Nəhəng Qüssəni
Gördünmü?
Görmədiiniin?..
O sənə heç bir söz demədiini?
Demədimi,
Bütün Oyaq Kölgələr aha, nələyə bürünüb?!..
Mən ki, eşidirəm Onu!
Eşidə bilərəm,
Onların hamısını!
Bir-birinin ətəyini dartışdıran
heç bir şey anlamadan
burnunu qurdalayıb
zırıldayan uşaqların
Ölüm Şərqiqlərini -
Mən eşidə bilərəm!
Və varındisa... sən allah, ey Rüzgar,
fırça gətir!
Mən bu Qlobal Ahın şəklini çəkərəm!
Çəkə bilərəm Onu -
Bəşəriyyət önündəki
Zülmün Nəhəng Pannosunu!
Bax, indicə Dünya üçün
himn oxuyub qalxacaq,
O Məğrur, Əsrarəngiz Yek Ana-
Mübarizə Simvolu Vətən qızı! O Fosfor!..
Zühr etmiş bir güclü biçarə...
Of allah, uçan dodaqlarıyla
“İnsan!”-ı hayqıracaq,
o məsum tifilləri,
Yer üzünün bütün həlaklarını
Zilləti hayqıracaq!

Hayqıracaq!
Tələb edəcək Gözləri...
Tələb edincə, eyvah,
Boğazının bütün telləri ilə
rüsvey edəcək təzədən o Kölgə
Cahanın Canavar İştahlı
Cümlə Adamyeyənlər Kolumun...
Cümlə Yırtıcılarını!

(Davamı səhifə 11-də)

YADDAŞ

10

Xocalı simfoniyası

(Əvvəli səhifə 10-da)

* * *

Kilsə zəngləri çalxanır
beynində yenə də...
Nədən bu? Güc edir bu səs ona.
Gic edir...
İlahi! Sən Onu sakit et!
Gözlərində alov var,
Alov alışı Onun, bu ilahi Fosforun...
Bütün sümüklərində; Xocalı yanırmış,
Xocalı alovda... Of, allah, allah, allah,
Xəritənin göbəyi- Qədim Mesopotamiya -
Bağdad da yanırmış!..

Onun göz çuxurlarında...
Bir yandan da çəkic döyür beynində,
Ona yad ahənglər. Ağır qalay kimi basır,
Cəngəhacəng-canqacunq...
Yorur Onu yeknəsəq yad ahəng!
O bunu istəmir!
Səsləri səslərə qarışdırmaq istəmir!
Onun qulaqlarında
yerlə yeksan olub qalmış
uşaqlarının səsi, yiyəsiz avazlar,
toz kimi, qum kimi ələnen
azan səsləri yaşayır!
Özü demiş, bu Kəllə Kəlisinin
ona yad notlarını
eşitmək istəmir! Yox, eşitmək istəmir!
Bütün Allah Evləri -
Allah məbədlərindən
yüksələn səsləri
o daha eşitmək istəmir!!!

* * *

Beynində iğtişaş var!
O yenə də yüyürüb, yüyürüb...
Yüyürəcəkdir müdam...
O nə iş edəcəkmış...
Kimi iş edam da edəcəkmış...
oy, ayallah!
Fəqət gücü çatmayır! Ayallah...
O, heçdir, puçdur artıq,
O bihudə varlıqdır artıq...

* * *

İlahi! Kömək ol! O təkdir!.. Anadır...
Tək qalıb... torpağın üstündə...
Bıçaredir...
O eləcür köməksiz, eləcür müti ki!..
O Ruhdur!.. Güc gəlib torpağa...
Lağım, yağınlar keçibdir...
Necə də sinirli, sehirli gəlibdir...
Gəlib ki,
Laylasını üst qatda oxusun!..
Gəlib ki,
Eşitsin Onu Dünya, üst qatda!..
Onunla bərabər hönkürsün

bu məşum nağılı
İnsan olan bəşər də!..
Axı qalın yorğan çəkir,
Nəhəng faciə üstünə
Üst Qatlar!

* * *

Ax, nədən bu?..
Cızdağı çıxır Onun,
elə cür qəsbkar cəng-vünc-cəngləri
eşitmək istəmir!..
Adamlarsız pəncərələr,
evciklər, küçələr
yetim baxan yuvalar başından ələnen
O zorun səs selini istəmir!
Boşuna
humanizm yelləyən
sədanı istəmir!
Külə döən Obasından,
Məskəndən közərən
Yad kölgələr - yalan titrəmələrə
Sümük qəfəsində O,
Qətrə qədər hörmət də bəsləmir!!!
İSTEHA istəmir!!!
Və təcəlla edib ki, o Fosfor...
batqun arzularını yonub töksün
Torpağa,
Və elə Torpaq üçün
bütün həyəcanı ilə
həzin... layla...
dua tərənnümləri oxusun...

Və son nəqarat, son epiloq kimi O,
elə hey hayqırsın: Cavabdehsiz!
Cavabdehsiz, Cavabdehsiz,
Cavabdehsiz, belində hər bəzdirən
Cahanşumul Şümür!..
Müntəzirsiz cavaba, Cahan Göreşənləri!
Dünyanı bazar bilən
Müstəsna "Alış-veriş Əmiləri!"...

* * *

Ah, göyərçin balaları neylədik?
Neylədik, Nəfəsləri? Əmilər!..
Hanı Səslərrr?!!

* * *

Amma sərcə deyildi Onlar,
Əmilər!

* * *

Heç girmə yuxunuza
sönen işıqlar, həyatlar,
lal baxan ləpirlər...
Üşüdülmü Sizləri hərdənbir
xərək-xərək Ölülər?
Təbəssümü qəfil kirmiş olan
Uşaqların məzlum pıçıltıları?
Əmilər!!!!

* * *

Ah, yetim baxır nəbatat...
O küknar hələ də ağlayır...
Yonur-tökür saçlarını yoncalar,
o balaca qız üçün.
Çöl boyu qaçısan
"can gülüm can" oynayan uşaqların
darıxır yoncalar... ağaclar!
Bu ayrılıq fəlinə Siziniz günahkar,
Bəşəri Zalımlar!

* * *

Əl çəkin! Qırın hərbin belini!
Dağıdın təbii sənətin sənətin!
Doğrayın müharibə sözünü,
Siliniz lüğətlərdən!
İnsanı düşünün! Ürəksiz Məliklər!
Dünya Kələkbazları!
Dü-şü-nünn!..
Dünya yalnız sizin deyil!
Düşünün!!!
Düşünməyə çox dəyər!...

* * *

Ah, yetim baxır o Bağcabağ...
O qızın qıvrıq tellərindəki
yaş danəciklərini...
parıltını...
danələri... axtarır... Bağcabağ!..
Ah, nə yazıq!..

* * *

İlahi! Sən Onları rahat et...

23 fevral 2019

WWW.KASPI.AZ

YADDAŞ

11